

Wachtende rijen fans voor Leidse Cantorij

Zoals Jozef en Maria ooit voor de herberg in Bethlehem stonden, zo staan de fans van de Leidse Cantorij voor de poort van de Hooglandse Kerk. Voll! Zo populair is het adventsconcert van deze cantorij, en terecht, want wat dirigent Hans Brons met zijn koor presteert, is bijzonder. Beslist een van de meest welluidende en muzikale koren van Leiden. Intelligent, expressief en wendbaar. Thuis in veel stijlen en altijd bereid tot een experiment.

Alleen, dat laatste komt er bij het adventsconcert van dit jaar niet helemaal uit. Want al compenseert de kwaliteit van het koor veel, dit keer serveerde de Leidse Cantorij een overdosis lieve carols en sentimentele liedjes.

Natuurlijk weet de cantorij wel weg met het idyllische kerstrepertoire. Als een heus AVRO-koor laten ze in 'Lutebook lullaby' de kleine Jezus lieflijk wiegen, in 'Dingdong! merrily on high' de engeltjes dansen en in 'Infant holy, infant lowly' het Christuskind van louter liefvalligheid smelten, maar de brave perfectie doet je wel langzaam indutten. Een slagje spannender is 'What cheer?', dat knalt qua tempo en ritmiek, en waarin de indringende bijna-fluister en de bluesy loopjes drama suggereren.

Maar het gaat ook wel eens minder, zoals in 'Once in royal David's city' waarin het plotse-ling inzettende orgel heel vals voor een schrikreactie zorgt, en een nogal vlak gezongen en slordig gearticuleerd 'The truth from above'. Ook 'Hearken unto me' krijgt niet die betekenis die

Adventsconcert door de Leidse Cantorij o.l.v. Hans Brons. Orgel: Theo Visser. Gehoord: 17/12, Hooglandse Kerk, Leiden.

het stuk interessant zou kunnen maken. De mannen mompelen de dreigende profetische vervloeking, alsof ze bang zijn voor de mattenklopper, en dus staan de over hun redding juichende sopranen een beetje in hun hemd.

Pareltjes zijn wel het 'Ave Maria' van Stravinsky, gedomineerd door een aansprekend motiefje dat in alle kleuren van de regenboog verschiet, en 'Hodie Christus natus est' van Jan Pietersz. Sweelinck. Dat is genieten, met de tenoren die telkens opnieuw de herdersfluiten van het orgel imiteren, waarna zich een rijk en gloeiend weefsel ontpint.

Wat de Leidse Cantorij vermag, hoor je het duidelijkst in het eerste en laatste stuk. De opening, 'O magnum mysterium' van De Victoria, is een werk dat heel veel langer blijft hangen dan het duurt. De onnoemelijk lange, verwonderde en superstrakke 'Oooo' van de sopranen zet de toon, de andere stemgroepen laten het grote wonder minstens zo mooi over ons neerdalen. Van achter uit de kerk golft het, perfect in balans, om stil van te worden.

Het slotkoor, 'Hodie Christus natus est' van Hendrik Andriessen, is nog veel ontstellender. De cantorij bouwt een neogotische kathedraal van klank, en licht vervolgens de details ook nog eens beeldschoon uit.